

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **V. T. T.**, nar.
státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky
bytem P. X, X P.

zastoupeného advokátem Mgr. Tomášem Císarem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1643/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 12. 2016, č. j. MV-151839-4/SO-2016

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 7.9.2016, č.j. OAM-21495-5/DP-2016 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“). Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo zastaveno správní řízení ve věci žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, a to z toho důvodu, že žalobce žádost nepodal ve lhůtě uvedené v § 47 odst. 1 věta první zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých

zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a v podání žádosti mu nebránila překážka na jeho vůli nezávislá.

2. Žalobce v žalobě nejprve obecně namítl, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též jen „s. ř.“ nebo „správní řád“) a taktéž v ust. § 89 odst. 2 s. ř., neboť správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci a postupovaly v rozporu s ust. § 3 správního řádu. Podle žalobce je napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, taktéž v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, přičemž zásadním způsobem bylo porušeno zejména ust. § 2 odst. 3, 4 s. ř. a ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.
3. V prvním žalobním bodě žalobce konkrétně namítl, že včasnému podání žádosti zabránila překážka na jeho vůli nezávislá. Žalobce žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podal až poté, co mu současné povolení k dlouhodobému pobytu skončilo, a to z toho důvodu, že v rozhodnou dobu se nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody. Dle mínění žalobce lze na takovou situaci aplikovat ust. § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce neměl možnost podat žádost o prodloužení povolení k pobytu a ani fakticky nebylo v jeho možnostech tento úkon učinit. Žalobce dále citoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31.7.2013, č. j. 6 As 2/2013-32, kde se uvádí, že „Podle názoru Nejvyššího správního soudu však je třeba také vzhledem k dikci ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (srov. formulaci „zabrání důvody na vůli cizince nezávislé“), aby se jednalo nejen o důvody na vůli cizince nezávislé, ale aby též šlo o důvody, které objektivně cizinci zabránily v podání žádosti.“ Žalobce má za to, že v takových případech musí být přítomna nejen nezávislost na vůli cizince, ale rovněž způsobnost objektivně zabránit cizinci v podání žádosti.
4. Žalobce tvrzenou nemožnost podat žádost v zákonné lhůtě doložil potvrzením o propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, přičemž uvedl, že pobyt za mřížemi zcela vylučuje účastníka řízení z možnosti podat žádost o prodloužení pobytového oprávnění. Žalobce byl ve výkonu trestu odříznut od světa a neměl možnost podat žádost o prodloužení pobytového oprávnění, avšak bezprostředně po propuštění na svobodu se dostavil ke správnímu orgánu a své prodlení s podáním žádosti odstranil. Žalobce má za to, že bezpečně a jednoznačně prokázal existenci důvodů, které mu bránily podat žádost v řádné lhůtě, a důvody pro prominutí zmeškání úkonu tedy byly dány. Úvaha správních orgánů, že žalobci pobyt ve vězení fakticky nebránil v podání žádosti, podle něj neodpovídá realitě. Ačkoliv cizinec není zcela vyloučen z možnosti komunikace, tak např. u sebe nemá doklady a ani sám neví, kdy přesně končí lhůta pro podání žádosti.
5. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že správní orgán nedostatečně zvážil otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce. Posouzení správního orgánu ve vztahu k přiměřenosti zcela chybí, a rozhodnutí je tak ve svém důsledku nepřezkoumatelné. Ačkoliv jsou správní orgány přesvědčeny, že vzhledem ke způsobu, jakým bylo ve věci rozhodnuto, nemají povinnost zkoumat otázku přiměřenosti, jde o mýlku, neboť tato povinnost vyplývá přímo ze správního řádu. Správní orgán tak musí přiměřenost posuzovat již z podstaty své činnosti. Podle názoru žalobce správní orgán zcela ignoroval vazby, které má žalobce vybudovány na území České republiky, a svým postupem odmítl jakoukoliv možnost posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Žalobce přitom žil vždy na území České republiky na základě legálního pobytu a v takovém životě chtěl pokračovat i nadále, což však není to možné, pokud nemá na území České republiky povolen legální pobyt.
6. Žalobce konstatoval, že zastavení řízení představuje zcela nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. S ohledem na výše uvedené pak není zjevné, jak dospěl správní orgán k závěru, že není možné určit míru dopadu do soukromého a rodinného života žalobce, jehož

rodinná situace je zcela přehledná. Žalobce poukázal na dikci ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a zdůraznil, že výčet, který při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí správní orgán musí zohlednit, je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí. Je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a zákona o pobytu cizinců nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“.

7. Podle žalobce nemůže správní orgán provést požadovanou úvahu jen v omezené míře a se všemi zmíněnými faktory se nevypořádat. Výjimku z této povinnosti představuje jen situace, kdy se správní orgán dotáže účastníka na zmíněné faktory, nicméně se mu nedostane komplexní odpovědi. Již z logiky věci vyplývá, že správní orgán může sám zjistit pouze věk účastníka řízení, přičemž ostatní faktory uvedené v § 174a zákona o pobytu cizinců jsou ryze subjektivního rázu a vycházejí ze situace účastníka řízení, kterou nemůže sdělit nikdo jiný než sám účastník. Vzhledem k tomu, že je správní orgán povinen postupovat podle § 3 správního řádu tak, aby zjistil skutečný stav věci, je jeho povinností, aby se pokusil o vyslechnutí účastníka řízení k problematice přiměřenosti rozhodnutí, nebo jej vyzvat, aby se k tomuto vyjádřil. Pokud ale meritorní rozhodnutí správního orgánu neobsahuje úvahu o přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, jedná se nejen o porušení tohoto ustanovení, ale též o porušení § 3 správního řádu, jakož i § 68 odst. 3 správního řádu.
8. Žalovaná navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky stanovené v ust. § 68 odst. 3 s. ř. pro odůvodnění správního rozhodnutí. Žalovaná je přesvědčena, že v řízení postupovala v souladu se zákonem, nepřekročila meze správního uvážení a přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s námitkami, z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. V podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál ze správního řízení.
9. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce dne 2.5.2016 podal žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Ve spisu je dále založeno potvrzení o propuštění z výkonu trestu odnětí svobody ze dne 28.4.2016, ze kterého vyplývá, že žalobce v době od 28.4.2014 do 28.4.2016 pobýval ve výkonu trestu odnětí svobody. Vzhledem k tomu, že správní orgán prvního stupně z informačních systémů zjistil, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití s platností do 2.1.2015, kdy tento den byl také posledním dnem lhůty stanovené v § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a zároveň shledal, že žalobci v podání žádosti nebránila překážka na jeho vůli nezávislá, rozhodl dne 7.9.2016 tak, že správní řízení o žádosti žalobce podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastavil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání.
10. Dne 8.12.2016 žalovaná napadeným rozhodnutím potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a odvolání zamítla. V napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobce i přes svůj pobyt ve výkonu trestu odnětí svobody byl schopen si zajistit včasné podání předmětné žádosti ve lhůtě uvedené v § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to prostřednictvím zmocněného zástupce či prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb. Podle ustanovení § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců musí být osobně podána pouze žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu. V případě žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu není požadavek osobního podání zákonem stanoven. Nelze tak zbavit žalobce odpovědnosti za jeho vlastní nečinnost, neboť ustanovení jiné osoby k zastupování záviselo na jeho svobodné vůli. K námitkám týkajícím se dopadu do soukromého života žalobce žalovaná uvedla, že správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí o zastavení správního řízení, což je rozhodnutí procesní

povahy, kde se nerozhoduje o meritu věc, a správní orgán tak neměl povinnost posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života odvolatele.

11. Při ústním jednání před soudem konaném dne 11.6.2019 setrvali účastníci řízení na svých procesních stanoviscích. Zástupce žalobce v plném rozsahu odkázal na podanou žalobu a dále zdůraznil, že těžištěm sporu je otázka právní, a sice zda skutečnost, že se žalobce nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody, byla objektivní překážkou včasného podání žádosti o prodloužení pobytového oprávnění. Uvedl, že pobyt ve věznici možnost činit jakákoli podání značně ztěžuje. Zástupce žalovaného v plném rozsahu odkázal na písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí, a dále uvedl, že žalobci nebránily žádné objektivní důvody v tom, aby žádost podal řádně a včas. Ve vztahu k námitce nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života zástupce žalovaného s odkazem na judikaturu správních soudů uvedl, že v případě procesního rozhodnutí není na místě takové dopady zvažovat.
12. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“]; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle § 47 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců platí, že *[ž]ádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.*
14. Podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *[z]abrání-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.*
15. Podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců *[u]snesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.*
16. K prvnímu žalobnímu bodu soud uvádí, že zákon o pobytu cizinců stanoví konkrétní lhůtu pro podání žádosti o prodloužení doby pobytu, jejíž nedodržení má za následek zastavení řízení. Jedinou výjimku z tohoto pravidla lze nalézt ve výše citovaném ust. § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, z něhož vyplývají následující kumulativní podmínky pro zachování lhůty. Musí jít a) o důvody nezávislé na vůli cizince, b) které cizinci zabránily v podání žádosti dle věty první téhož ustanovení, c) cizinec žádost podal do pěti pracovních dnů po zániku těchto důvodů a d) tyto důvody sdělí ministerstvu nejpozději při podání žádosti a na výzvu prokáže.
17. Důvody na vůli cizince nezávislé, které brání včasnému podání žádosti, představují neurčitý právní pojem, jímž se judikatura Nejvyššího správního soudu již opakovaně zabývala. Z tohoto důvodu soud pro stručnost odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14.2.2018, č. j. 10 Azs 350/2017-43, kde se uvádí, že „[v] rozsudku ze dne 27. 6. 2014, č. 4 Azs 62/2014-31, NSS mj. uvedl, že *nemoc cizince, respektive dočasná pracovní neschopnost z důvodu nemoci, může představovat důvod nezávislý na vůli cizince, který mu brání podat žádost o prodloužení povolení k pobytu v řádné lhůtě (obdobně srov. též rozsudek ze dne 27. 1. 2016, č. 1 Azs 295/2015-40). Za takový důvod lze za specifické situace považovat i nemoc manžela cizinky, která je fakticky závislá na jejím*

manželovi (srov. stěžovatelkou cit. rozsudek č. j. 7 As 142/2011-62). Naopak za takovou překážku nelze považovat vydání pobytového štítku s nesprávně vyznačenou dobou platnosti (rozsudek ze dne 25. 2. 2016, č. 9 As 305/2015-46), pravděpodobné odizování cestovního dokladu s vyznačeným vízovým štítkem (rozsudek ze dne 3. 5. 2017, č. 6 As 286/2016-45), ani nesprávné povědomí cizince o tom, že žádost lze podat, aniž by byla kompletní (rozsudek ze dne 16. 8. 2016, č. 1 As 108/2016-41).

18. NSS v obecné rovině judikoval, že za důvod na vůli cizince nezávislý nelze považovat takovou překážku, která podle všech okolností případu objektivně nezabránila cizinci v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (rozsudek ze dne 31. 7. 2013, č. 6 As 62/2013-32). Pokud cizinci zabránil ve včasné podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu důvody na jeho vůli nezávislé, je povinen při následném podání žádosti v dodatečně lhůtě uvést, že žádost podává opožděně právě z této kvalifikované příčiny, a doložit existenci důvodů, které mu ve včasné podání žádosti zabránil (rozsudek ze dne 19. 9. 2013, č. 4 As 69/2013-44). Samotný fakt, že cizinci ve včasné podání žádosti bránila objektivní překážka, jej nezabavuje povinnosti takovou skutečnost tvrdit a doložit spolu s podáním žádosti v dodatečné, zákonem stanovené lhůtě. Pokud cizinec při podání žádosti dostatečně nekonkretizoval překážky nezávislé na jeho vůli, které mu bránil v jejím včasné podání, nelze přičítat ke tíži správního orgánu, že jej k prokázání objektivních důvodů sám nevyzval. Nelze totiž po správním orgánu požadovat, aby automaticky vyzýval každého žadatele ke sdělení takových objektivních překážek bez toho, aby žadatel současně s opožděným podáním žádosti sám tyto překážky alespoň v minimálním rozsahu specifikoval (srov. přiměřeně rozsudek ze dne 30. 11. 2016, č. 3 As 170/2016-29).“
19. Žalobce po celou dobu správního řízení i v žalobě samotné nikterak nerozporoval, že žádost o prodloužení trvalého pobytu podal opožděně. Jako důvod uváděl, že tím, že byl v rozhodném období pro podání žádosti podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve výkonu trestu odnětí svobody, mu bylo objektivně znemožněno žádost podat. Lze souhlasit se skutečností, že pobyt ve výkonu trestu odnětí svobody byl na vůli žalobce zcela nezávislý, nicméně dle názoru soudu nejde o důvod, který by žalobci objektivně zabránil v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.7.2013, č. j. 6 As 62/2013-32).
20. Žalobce v průběhu správního řízení ani v řízení před soudem nekonkretizoval, v čem spočívala objektivní nemožnost předmětnou žádost podat. Žalobce pouze uvedl, že po dobu výkonu trestu odnětí svobody neměl ve fyzické dispozici doklad o povolení k trvalému pobytu, ze kterého by mu byla zjevná doba, na kterou mu byl dlouhodobý pobyt udělen. Je faktem, že v ust. § 4 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody (dále jen „řád výkonu trestu odnětí svobody“), jsou uvedeny předměty, které si po nástupu odsouzený může u sebe ponechat; v souladu s tímto ustanovením měl být žalobcův průkaz o povolení k pobytu předán do úschovy věznice. Pokud si však žalobce dobu platnosti dlouhodobého pobytu nepamatoval, nic mu nebránilo v tom, aby si tento údaj zjistil.
21. Podle § 34 řádu výkonu trestu odnětí svobody *[s]tížitosti a žádosti k uplatnění svých práv a oprávněných zájmů může odsouzený adresovat jak státním orgánům České republiky, tak mezinárodním orgánům a organizacím, které jsou na celosvětové i evropské úrovni považovány za součást procesu získávání a prošetřování informací o porušování lidských práv.* Žalobci tak během výkonu trestu odnětí svobody nic nebránilo v tom, aby si prostřednictvím žádosti adresované Ministerstvu vnitra dobu platnosti dlouhodobého pobytu ověřil, mohl však využít i jednodušší způsobu, a sice požádat ředitele věznice či pověřeného zaměstnance o nahlédnutí do průkazu o povolení k pobytu, jenž byl uložen v úschově vězeňské služby, případně požádat, aby mu informace o době povoleného dlouhodobého pobytu z průkazu byla pověřeným zaměstnancem věznice na základě jeho souhlasu zjištěna.
22. Následně by žalobci nic nebránilo, aby žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu zaslal písemně na adresu Ministerstva vnitra, neboť tento způsob podání žádosti zákon o pobytu

cizinců umožňuje (z ust. § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců nevyplývá povinnost cizince podat žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu osobně). Z výše uvedených důvodů nemohl soud přisvědčit tvrzení žalobce, že pouhá skutečnost, že se v rozhodné době nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody, kde fyzicky nedisponoval průkazem o povolení dlouhodobého pobytu, byla objektivní překážkou, resp. důvodem nezávislým na jeho vůli, bránícím včasnému podání jeho žádosti o prodloužení pobytového oprávnění.

23. Soud se plně ztotožňuje také s názorem žalovaného, že žalobci rovněž nic nebránilo v tom, aby se při vyřizování prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nechal zastoupit na základě plné moci; pro toto správní řízení si tak mohl zvolit zmocněnce (§ 33 správního řádu), jenž by za něj žádost v řádné lhůtě u správního orgánu podal.
24. Pobyt ve výkonu trestu odnětí svobody tedy nelze bez dalšího považovat za překážku, která by objektivně zabránila žalobci v podání žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, jelikož ve výkonu trestu odnětí svobody měl žalobce právo odesílat písemná sdělení (§ 17 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody) a zasílat žádosti na státní orgány České republiky (§ 34 odst. 1 řádu výkonu trestu odnětí svobody). V neposlední řadě si také mohl pro řízení o žádosti zvolit zmocněnce (§ 33 správního řádu). První žalobní námitka tak není důvodná.
25. Soud se nemohl ztotožnit ani s druhou žalobní námitkou, neboť žalobce nesprávně zaměňuje náležitosti meritorního a procesního rozhodnutí. Rozhodnutí o zastavení správního řízení podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců je rozhodnutím procesním, jímž správní orgán nerozhoduje o věci samé. V případě procesního skončení věci zákon správnímu orgánu neukládá, aby se zabýval otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců.
26. K uvedené problematice se již opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudku ze dne 23.3.2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, kde uvedl, že: „[p]ovinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, jak se nesprávně domnívá stěžovatel (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 – 30, bod 23, a ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 27, bod 11). Správní orgán má naopak posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (např. dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a dalších). Zákon o pobytu cizinců v § 174a obsahuje demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlídnou při posuzování přiměřenosti.“
27. Konkrétně ke vztahu zastavení správního řízení podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců pak Nejvyšší správní soud nejen v rozsudku ze dne 21.2.2018, č.j. 4 Azs 229/2017-34 judikoval, že „[u]stanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, na základě něhož bylo řízení zastaveno, přitom správním orgánům povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života cizince neukládá. Jelikož o stěžovatelské žádosti nebylo meritorně rozhodováno, neměly správní orgány povinnost se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky zabývat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu 16. 8. 2016, č.j. 1 Azs 108/2016 – 41).“ Správní orgány obou stupňů tedy nepochybily, pokud neposoudily dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. taktéž rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14.2.2018, č.j. 10 Azs 350/2017 a ze dne 23.3.2017, č.j. 10 Azs 249/2016-47)
28. „Jednoduše řečeno, pokud nejsou splněny podmínky pro věcné projednání žádosti, nelze obecně vyžadovat, aby byla v čistě procesní rovině zkoumána přiměřenost dopadů takového rozhodnutí (§ 174a zákona o pobytu cizinců). Cizincům je dáno dobrodíní v podobě možnosti podat žádost po dobu 5 pracovních dnů po odpadnutí překážky na vůli cizince nezávislé, která mu žádost bránila včas podat. I proto není namístě poskytovat další

mimořádnou výhodu v podobě zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Bez výslovného příkazu zákonodárce, aby i u tohoto typu procesního rozhodnutí byla zkoumána přiměřenost, nelze po správním orgánu požadovat, aby tak učinil“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.2.2018, č. j. 10 Azs 350/2017). Žalovaná rovněž v tomto duchu v napadeném rozhodnutí postup správních orgánů náležitě odůvodnila. Ani druhá žalobní námitka tak není důvodná.

29. K obecným tvrzením žalobce o porušení ust. § 68 odst. 3, § 89 odst. 2, § 3, resp. § 2 odst. 3, 4 správního řádu soud konstatuje, že se nejedná o řádně uplatněné žalobní body, ze kterých by bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné, a soud tak nebyl povinen se těmito zcela nekonkrétními námitkami zabývat (k tomu viz z judikatury NSS zejména rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24.8.2010, č.j. 4 As 3/2008-78, či rozsudek ze dne 27.11.2013, č.j. 8 Afs 31/2013-45).
30. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť ve věci měla plný úspěch žalovaná, které však v řízení žádné náklady nad rámec jejích běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 11. června 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu